

מילים למיכאל אלמן

בעצב ובצער אנו מלווים את חברנו הוותיק, מיק אלמן, בדרכו האחרונה. המומים היינו כשנודע שרק שבוע ימים אחרי שנסעו הוא ונטע לחופשה בחוץ לארץ התמוטט ונפטר באופן פתאומי, בעיר מולדתו מנצ'סטר.

בימים שעבדנו יחד במפעל היה משתאה על השנים הרצות חולפות, ואומר בכאב: "השנים בורחות, הימים הופכים לדקות, הדקות לשניות, ומה נשאר מחיינו?" אדם מסור ודואג, מקפיד ומיטיב היה מיק. שנים רבות עבד במפעל בתפקידים שונים, ובכולם השתדל שמה שיצא מתחת ידו יהיה ללא דופי. הוא למד הרבה ורכש מיומנויות הן ביציקות הנירוסטה והן באגף החמרון בו הפך למומחה לבדיקות ללא הרס. רק פעם אחת ערערו גורמים מחוץ למפעל על אחת מקביעותיו, והוא נפגע כאילו כל יושרו הוטל בספק. הוא לא נח עד שהוכיח את צדקתו. גם בתקופת מחלה, שנמשכה כמה שבועות, דרש וקיבל צילומי רנטגן לבדיקה בביתו.

מאמין גדול היה בכוח המדע והטכנולוגיה, והיה גאה שהמוניטין של אגף החמרון תלוי בקביעותו. היתה לו הזכות לעבוד עם מיק במפעל כמשך ארבע-חמש שנים, ולמדתי הרבה ממנו. התפעלתי מדקדנותו.

כשפרש מן העבודה במפעל, זה היה לעסוק בדבר שהיה קרוב לליבו - מלאכת העור, תיקון נעלים בסנדלריה ונתינת עצה טובה על איך לשמור על איך לשימור על בריאות הרגליים. גם בזה נגלה לעיני כול הקפדתו ורצונו לשרת את ציבור חבריו. ימים אחדים לפני שנסע לחוץ לארץ הבאתי אליו זוג נעלי עבודה מיושנות, וביקשתי לנסות לתקן. בדאגה השיב לי שהוא עוד מעט נוסע ויעבור זמן עד שיוכל לטפל בהן. הוא נרגע רק כשאמרתי שיש לי נעלים אחרות לעבודה.

מיק אהב להופיע במסיבות בקיבוץ כשנדרש ממנו לגלם טיפוס גרוטסקי. זכור לכולם מיק כמכשף שתחפושתו היתה כה מושלמת שרק כשירד מהבמה נודע מי מסתתר מאחורי המסיכה המאיימת-מפחידה. ניחן היה בחוש משחק מעולה ורק קשייו בשפה העברית מנעו ממנו לפתח כשרון בלתי רגיל.

מיק היה איש משפחה: אהב את אשתו, ילדיו ונכדיו. את יכולתה וכשרונותיה של נטע אישתו במשך הרבה שנים, העריץ ופיאר ברבים. התקופה שבה נולד וגדל מנעה ממנו את החינוך המלא שחפץ בו בכל ליבו, ולאור עובדה זו השגיו בשטח הטכנולוגי היו מרשימים.

מיק היה אדם מחפש דרך, שתר אחרי מרפא לתחלואיו ותחלואי העולם בו חי. ביסודו היה יהודי מסורתי שאהב לשמש שליח בציבור בתפילות הימים הנוראים. בתפילת מנחה של יום הכיפורים התיסר בין הרצון לעשות צדק עם המילים עטורי משמעות לבין הידיעה שלקראת סוף יום הצום נתונות מחשבות המתפללים יותר לשעת שבירת הצום מאשר לתוכן. הלך ממנו יהודי, איש קיבוץ רגיש, שבדינוי המרתון האחרון פרץ בבכי בהתייחסו לדברים היפים שיש לשומרם במקום זה. הלך ממנו איש שחיך לזולת וקידם אותו ב"בוקר טוב" הלך ועודנו הולך כחוט השזר בתולדות היישוב זה. אדם שתרום הרבה בשקט ולא תמיד שכה להערכה שהיה ראוי לה.

אמרו חכמים שאין אדם יודע את שעת בואו לעולם ולא שעת הסתלקותו ממנו. מיק לא הגיע לשיבה טובה, אך גם לא לזיקנה התלויה בחסדי אחרים. לכתו משאיר אותנו מוכי תדהימה ואין בפינו מילים לנחם את נטע, הילדים והנכדים על אובדן בעל, אב וסבא. אין איש שימלא את מקומו בין שורות הוותיקים הייסודים בשנת הארבעים לקיומנו כאן.

יהא זכרו ברוך